

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 511/2019
06.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Јелене Боровац, Звездане Лутовац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Стаменковић, адвокат из ..., против туженог Града Ниша, кога заступа Градско правобранилаштво, ради накнаде за фактичко заузеће, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 294/18 од 20.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 06.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 294/18 од 20.09.2018. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 294/18 од 20.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 11943/16 од 18.09.2017. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 294/18 од 20.09.2018. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да на име фактичког заузећа парцеле ближе наведене тим ставом изреке, исплати износ од 634.128,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, док је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате од 08.03.2017. године до исплате, одбијен, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 125.282,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио посебну ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се применом члана 404. ЗПП прихвати одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Предлог је заснован на наводима да побијана одлука суда није у складу са судском праксом, да судови не одређују накнаду на име фактичког заузећа лицима која нису нити власници, нити корисници непокретности, већ су уписани као држаоци, те да се не ради се о одузимању имовинских права.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 87/18 - у даљем тексту: ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је у виду имао садржину тражене судске заштите, одлуке нижестепених судова донете применом материјалног права на утврђено чињенично стање, као и разлоге на којима су засноване, па је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1 ЗПП.

У конкретном случају, правноснажно је одлучено о исплати накнаде за земљиште дела парцеле која је настала од делова некадашњих пет парцела, међу којима је било и земљиште које се у поседовном листу водило на тужиоца и представљало његову вангрунтовну сусвојину, чијег је коришћења тужилац трајно лишен у површини која је постало добро у јавној својини туженог Града (ушло у састав улице), а да претходно није донета одлука о изузимању дела парцеле од тужиоца, односно без спроведеног поступка експропријације и давања одговарајуће накнаде.

Ревизијом изнето схватање да тужилац није лишен имовинског права, нема утемељење у чињеницама утврђеним у поступку и материјалном праву, имајући у виду да је фактичко стање настало вољом туженог у односу на изградњу улице, као и одређивањем градског грађевинског земљишта, по којем није престало право коришћења пређашњих ималаца, без обзира што у катастру слови „државином“. Пресуде нижестепених судова донете су у складу са важећим тумачењем права и уједначеном судском праксом о обавези Града да накнади тржишну вредност земљишта које је као део парцеле, без спроведеног поступка изузимања и одређивања накнаде, постало улица, добро у општој употреби односно јавна својина Града.

Тужени уз ревизију није прилажио другачије одлуке судова у истој чињеничној и правној ситуацији, односно одлуке засноване на ставу другачијем од примењеног у конкретном случају, које би поткрепиле његово схватање о потреби уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд налази да није испуњен законски услов који се односи на потребу уједначавања судске праксе. У образложењима побијаних пресуда изнети су правни разлози на којима су засноване у одговарајућој примени материјалног права, тако да не постоји ни потреба за новим тумачењем права. Из навода ревизије не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана.

Према изнетом, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП и одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде поднета је 02.12.2016. године. Побијана другостепена пресуда донета је 18.09.2017. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 634.128,00 динара, што у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе износи 5.149,10 евра (1 евро = 123,1531 динара).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 403. става 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. става 2. тачке 5 ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић